

שואל פרק שלשה ועשרים שבת

קנ

עין משפט נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) ג' ע"ד מוס' לקמן ע"ב ד"ה
 (א) וינתן ס' : ענין
 ח : פ"ק : דינא : א : ג' ע"ד
 ז : ומוס' פ"ח : ד' : ג' ע"ד
 ח : זכרות : א : א : ס'
 ט : לעיל מ' : מקדוש : א : ע"ד
 י : זכרות : א : זכרות
 יא : ע"פ : ח : זכרות : א :
 יב : זכרות : א : זכרות : א :
 יג : ע"פ : ח : זכרות : א :
 יד : ע"פ : ח : זכרות : א :
 טו : ע"פ : ח : זכרות : א :
 טז : ע"פ : ח : זכרות : א :
 טז : ע"פ : ח : זכרות : א :
 טז : ע"פ : ח : זכרות : א :
 טז : ע"פ : ח : זכרות : א :
 טז : ע"פ : ח : זכרות : א :
 טז : ע"פ : ח : זכרות : א :
 טז : ע"פ : ח : זכרות : א :

מוד. מעות ודינרי זהב והצב : ורכו יסירה הוספה ל' לומר
 שהיה ו' שנים בהמה וחזר למלכותו היה משתבח כן, ומה המוספת
 שקשר תנין גדול נחש גדול בראשו של ארי כמיין אפסר : **מתני'** לא
ישכור אדם פועלים. דכתיב (ישעיה נח)
לחזירו כו'. בגמרא פריך פשיטא
 כיון דהוא אסור לחזירו נמי אסור
 דהא ישראל הוא והשולחו עובד משום
 לפני עור לא תתן מכשול : אין מחשיבין
 על הסתוו. לקרב עלמנו בשבת עד
 סוף התמוז ולהחשיך גם שיהא קרוב
 למקום הפועלים או לפרדם להציא
 פירות דכל דבר שאסור לעשותו
 בשבת אסור להחשיך עליו : אבל
מחשיך הוא. להיות קרוב לאלת לשמור
 פירותיו וזה דבר המותר בשבת
 לשמור פירותיו אם היו בתוך תחומו :
ומציא פירותיו יצוד. הואיל ועיקר
 מחשבתו לא היה להקיל : **כלל אמר**
אבא שאול. נותן היה כלל בדבר זה
 להוסיף דברים אחרים כיוצא בו.
ולקמיה מפרש לתמיזי מאזי : כל
שני זכאי באמירתו. שני רשאי
 לאומר לחזירו או לנכרי בשבת לעשות
 למצוא שנת רשאי אני להחשיך עליו :
גמ' מאזי שנת כו'. פשיטא כיון
 דלמר לא ישכור ה"ה לא יאמר לחזירו
 דהא ישראל הוא כמותו ולא מצי
 לאוגרניהו : אמירה לנכרי שבת. וכבר
 סתמה רבי למתני' נכרי שנת לכבות
 אין אומרים לו ככז : הא קמ"ל
 מהנה ימירה זהדיא הוא דלא לימא
 ליה אבל סתמה שרי ליה למימר :
הנראה. עכשו נראה אם תעמוד
 עמי לערב אתה אלי לכשתמך
 ושינין יודעין שעל מנת לשוכרו
 לפעולתו הוא מזהירו וכיון דלא מפרש
 זהדיא שרי כדמפרש טעמא לקמן
 דזכר אסור הרכור מותר : מוסר
להרהר. דבזרי מורה : והיה מחניך
 קדוש. ולא כתיב ציה דבר אלף
 מקום חנימתך תהא בקדושה וטעמא
 משום שרלא מהרהרין ממיד דבזרי
 מורה : **ערום דבר.** אלמלא לא אסיר
 ליה אלף בשעת דבור : שהיא דרד
 יהודה. כלומר לעולם והיה מחניך
 קדוש משום הרכור מורה ואפי' אין
 דבור ולא יראה בך ערות דבר
 בנימלא אחרימי מיירי דאסור בשעת
 הדבור ולא בשעת הרכור כגון
 להסתכל בערוה : **ערום ערום.** כ"ש
 ישראל כדמפרש ואילן : אימא שפיר
דמי. דכשהנה צעלמא הוא : **וערום**
אציהס. אלמלא ערוה היא צפן נח :
ודבור מי אסור והא אמר רב הסדא
כו'. וכל הי דבור הוא : פקוח
נפש. דבזרי שיש צו סכנה. פקוח
 דיקומצמונו'ט : **פקוח דכיס.** כגון
 להשות : **עטויאס** וקרקפאוס
וכסילאסות. מני פלטין הן שס
 נאספו לצית הוועד : **לממו אומנות.**
 דהא נמי מזהו היא דכל שאינו מלמדו
 אומנות מלמדו לסטות. ומזהו ילפינן
 מקרא דקדושין דהאסא ניקנית (ד' ב') :
של מלך. של ענה שאינו שלו ואין ריך
 צדק כגון הוועה לזנות בית כן וכן
 ריך להוועה צו. ול"נ כמו מלך מנה
 לך ולחשבונות הללו הרי אין לך מה
 לא לך ולא לחזר כגון היהא דפרישית :
 ושל

מדרד והבא ואיבא דאמרי שאמרה מאד מאד
 הביא בלא מדה יורבו יתירה הוספת לי אמר
 רב יהודה אמר רב ירמיה בר אבא מלמד שרכב
 על ארי זכר וקשר תנין בראשו לקיים מה
 שנא' ונגם את חית השדה נתתי לו לעבדו :
מתני' לא ישכור אדם פועלים בשבת ולא
 יאמר אדם לחזירו לשכור לו פועלים :^א אין
 מחשיבין על התחום לשכור לו פועלים ולהביא
 פירות אבל מחשיך הוא לשמור ומביא
 פירות בידו כלל אמר אבא שאול כל שאני
 זכאי באמירתו רשאי אני להחשיך עליו :
גמ' (פשיטא) מ"ש הוא ומ"ש חזירו אמר
רב פפא * חזר נכרי מתקיף לה רב אשי
דאמירה לנכרי שבות אלא אמר רב אשי
אפילו תימא חזירו ישראל הא קמ"ל לא
יאמר אדם לחזירו שכור לי פועלים אבל
אומר אדם לחזירו הנראה שתעמוד עמי
לערב ומתני' מני כרבי יהושע בן קרח
דתיא ^א לא יאמר אדם לחזירו הנראה
 שתעמוד עמי לערב רבי יהושע בן קרח
 אמר אומר אדם לחזירו הנראה שתעמוד
 עמי לערב אמר רב בר חנה אמר רבי
 יוחנן הלכה כרבי יהושע בן קרח ואמר
 רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מ"ט דרבי
יהושע בן קרח דכתיב ^ב ממצוא חפצך
 ודבר דבר דדיבור אסור הרהור מותר רמי
 ליה רב אחא בר רב הונא לרבא מי אמר
 ר' יוחנן דיבור אסור הרהור מותר ^ג אלמא
 הרהור לאו כדיבור דמי ^ד והאמר רבא בר
 בר חנה אמר רבי יוחנן בכל מקום מותר
 להרהר חוץ מבית המרחץ ומבית הכסא
 שאני התם דבעינן ^ה והיה מחניך קדוש
 וליבא הכא נמי כתיב ^ו ולא יראה בך ערות
 דבר ההוא מיבעי ליה לכדרב יהודה ^ז דאמר
 רב יהודה יעבו"ם ערום אסור לקרות קרית
 שמע בנגדו מאי איריא יעבו"ם אפי' ישראל
 נמי לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא ישראל
 דאסור אבל יעבו"ם כיון דכתיב ביה ^ח אשר
 בשך חמורים בשרם אימא שפיר דמי קמ"ל
 אימא הכי נמי אמר קרא ^ט וערות אביהם
 לא ראו ודיבור מי אסור ^י והא בר הסדא ורב
 המנוגא דאמרי תרווייהו יחשבונית של מצוה
 מותר לחשבן בשבת וא"ר אלעזר פוסקים
 צדקה לעניים בשבת וא"ר יעקב בר אידי
 אמר רבי יוחנן מפקחין פיקוח נפש ופיקוח
 רבים בשבת והולכין לבתי כנסיות לפקח על
 עסקי רבים בשבת וא"ר שמואל בר נחמני
 א"ר ^{יא} יוחנן הולכין למטריאות ולקרקסאות
 ולבסילקאות לפקח על עסקי רבים בשבת
 ותנא דבי מנשה משדכין על התינוקות ליארם
 בשבת ועל התינוק ללמדו ספר וללמדו
 אומנות ^{יב} אמר קרא ממצוא חפצך ודבר דבר
 חפצך אסורים חפצי שמנים מותרין א"ר יהודה
 אמר שמואל חשבונות של ^{יג} [מלך] ושל מה
 בכך מותר לחשבן בשבת תנ"ה ^{יד} חשבונות
 שעברו ושעתידין לחיו' אסור לחשבן של ^{טו} מלך
 ושל

תורה אור השלם

- בה ומאן מגדעי יתוב עלי ולקח מלכותו הדרי וחו יתוב עלי ולי חזרי וברבני יבעון ועל מלכותו תהקנת רבו יתירה והוספת הדיאל לו ילי :
 2 ונתנה אנכי נתתי את כל הארצות והאלה ביד בנודקאצור מלך בבל עבד וגם את ארץ חזקיהו נתתי לו לעבדו :
 3 אם תשוב משבת רגלך עשות חפצך ביום קדש וקראת שבת ענג לקדוש וי מקבד וכברנו מעשית לדברך ממבוא חפצך ודבר ישעיהו נח י :
 4 כי יי אלהיך משהלך בקרב מלך להחילך ולחית איךך חפצך ונתה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מארצך :
 5 ותעבקה על פלגשייך אשר בשר חמורים בשׁים וירמתו הסיים וירקמם :
 6 ויחזק שם ויחת את השמלה וישבנו על שבם שינים וילכו אחרית יחבסו את ערות אביהם ופשיטו אחרית וערות אביהם לא ראו :
 7 הוועה נמי אסור והביאו ד' ודעו זה וזה ואלו הם המעשים המותרים בשבת ואלו הם המעשים האסורים בשבת

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה חגמר וכו' לפי שהיא רוצה לדעת אמה מלאכה וכו' :
 (ב) ואמר רבי אלעזר וכו' וא"ל מה לרבי לאומי מילתא דרבי אלעזר ה"ל לאומי :

גליון הש"ס

גמ' חז"ר נכרי ע"י מוסר דף לב ע"ל מוס' ד"ה הלקח וע"י גמ"ל סימן פק ס"א :

לעוין רש"י

דיקומצמונו'ט :
 [דיקומצמונו'ט] :
 פעולת פניו.

מוסף רש"י

אמירה לנכרי שבות. מדרבנן רבנן א"כ. ההרהור מותר. להכיר בלבו של וכן יפלות או ריך להוועה על ענה של ריך להוועה. חפצי שמנים מותרין. טון פוסקים דקרו שמעין על המינוקות להרס (טו).

מותר לאדם לחשבן אחרים הקרואים [כ"א] : למנות אחרותיהן להסב אצלו בסעודה, וכדתנן מונה אדם את אחרותיו ופתי פיו יתנויו. פ"י חשבונות של בך בכך, כמו שחשב אדם חשבונו כגון חיליות המלך כן וכך אלף וכו' וכו' אמרים לו זמה בכך, כלומר מה תהא יש לך זמה צורך לך בזה, כגון אילו מותר בשבת. וזהו שאומרים מחשבון חשבונות שאין צריכין. כיצד אמר אדם לחזירו כן וכך פועליו כן וכך ריגוני הוצאתי